

SE SNĚHURKOU KOLEM SVĚTA

Jižní Pacifik

Počasí na Novém Zélandu již dává dostatečně najevo přicházející zimu, tedy období deště a chladu. V marině Opua jsem udělal poslední drobné opravy a nakoupil potřebné díly, protože taková možnost zase delší dobu nebude.

Dne 22. května jsem odhlášen na celnici a vyplouvám z Bay of Islands na otevřené moře. Nastavuji kurz 90 stupňů přímo na východ. Nejdříve musím odmotorovat 20 mil od břehu, než se plachty začnou plnit lehkým větrem ze zadoboku. Nastává první noc na oceánu osvětlená krásným úplňkem. Je to naprostá romantika, vítr fouká ze zadoboku 14 uzlů bez větších vln. Takto pokračuji na pohodu další tři dny, kdy si vyzkouším i funkčnost nově nainstalovaného satelitního přijímače Starlink a musím

konstatovat, že je to skutečně geniální zařízení. Jsem spojen se světem a hlavně mohu kontrolovat aktuální počasí.

Počasí se ale začíná měnit a dohání mě z jihozápadu silnější bouře s předpokládaným větrem o rychlosti 30 uzlů s poryvy do 35 uzlů. Vlny se začnou zvedat do výšky čtyř metrů a vítr je čistě zadní, což je vždy komplikace. Sbalím hlavní plachtu a pluji pouze na přirefovanou genu. Rychlost plavby je stabilně 6 uzlů. Houpaní je velmi nepřijemné, ale autopilot

zatím zvládá vše bez problémů. Takto pluji celé tři dny, než se vítr začne utišovat a trochu se zmenší vlny. Stále však mám zadní vítr a kolébání mi skoro nedovolí usnout. Můj spánek se pohybuje denně maximálně kolem jedné hodiny a několik dnů neusnu ani na minutu. Kupodivu jsem ale schopen fungovat, a když to situace dovolí, něco si i uvařím.

Dalších pět dnů pokračuji na zadák kolem 20 uzlů jenom s genou, když se při kontrole počasí ukazuje další bouře od jihozápadu, a tento-

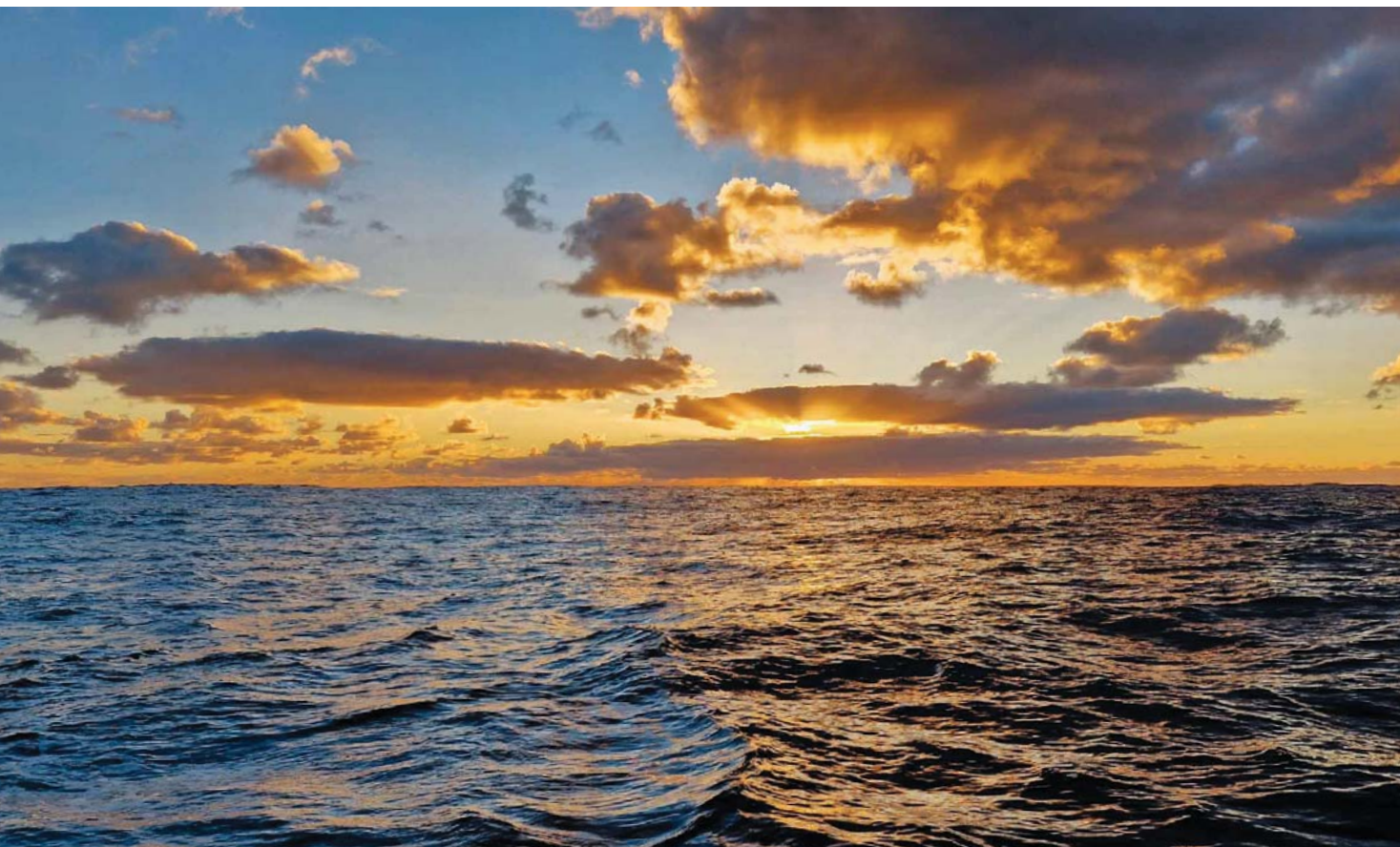
krát ještě silnější. Hlášený vítr 40 uzlů, poryvy do 45 uzlů a vlny šestimetrové. Toho se nechci moc účastnit, takže měním kurz na čistý sever a pokračuji takto celé dva dny s plánem bouři ujet. Ta by mě měla při tomto postupu lehce minout za zádi. Třetí den se již vítr opět zvedá na hlášených 40 uzlů a zase nastává boj s vlnami. Gena je vypuštěná jenom na menší polovinu a vlny způsobují ještě větší kolébání než předchozí bouře. Ale SNĚHURKA drží dobře směr a autopilot stále funguje bez komplikací. Ležím v salonu, kde mám přehled nad přístroji, a občas vylezu do kokpitu na kontrolu. Celý kokpit mám uzavřen chránicí plachtou, takže dovnitř necáká vodní tříšť od vln a ani vítr se sem nedostane. Mám rád suchou plavbu a šturmáky

Roztrhaná krycí plachta kokpitu vyžaduje opravu.

SNĚHURKA na kotvě u pobřeží ostrova Tubuai

Západ slunce nad oceánem

jsem nevytáhl od plavby na Northwest passage. Celé dva dny pluji tímto způsobem, přičemž nejhorší jsou noci. Černá tma a svítání v nedohlednu. Ale pluji a cítím se v bezpečí. Třetí den by už měla bouře podle předpovědi slábnout.

Mně ale připadá, že se vlny ještě více zvedly a ty větší mají určitě přes šest metrů, odhaduji tak kolem sedmi. Některé vlny mě velmi silně stočí mimo kurz, proto volím variantu s nastartovaným motorem na malé otáčky a se stabilizační

malou genou. Motor totiž pomáhá proudem vody na kormidlo lépe a rychleji srovnat SNĚHURKU do správného kurzu. I tyto větší vlny se nechají dobře splouvat a krom toho potřebuji stejně dobíjet baterie, protože už několik dní chybí slunce na nabití přes solární panely.

Během plavby se SNĚHURKA musela vyrovnat s poměrně velkými vlnami.

Devátý den plavby, tedy 31. května, jsem už dost unaven kvůli deficitu spánku, takže se přesunu do příďové kajuty, kde se pokusím chvíli odpočinout namáčknutý na stěnu. Neležím ani půl hodiny, když slyším obrovský hukot, jako když se blíží vlak. Ozve se rána a okamžitě ležím na boku kajuty. SNĚHURKA se nakloní na levobok, odhadem 60–70 stupňů, a cítím, že je zle. Rychle se vyhrabu z postele a držím se stěny. Ta se začne narovnávat, jak se SNĚHURKA stává do vzpřímené polohy, když se s dalším hukotem nahrne do salonu snad tuna vody. Okamžitě stojím po kotníky ve vodě a brouzdám se do salonu. Tam již voda opadla, protože má zvýšenou podlahu. Pumpa číslo 2 začne ihned čerpat vodu i s pumpou číslo 3 v motorárně. Motor stále běží a SNĚHURKA pokračuje uvedeným kurzem. Vykouknu do kokpitu a jímá mě děs.

SEA DOO

NOVINKY 2025

BUĎTE PRVNÍ

MARINE CENTRUM

Komořanská 326/63,
143 00 Praha 12 - Modřany
Po-Pá: 9:30 - 17:00
+420 739 051 735
praha@marine.cz

www.marine.cz

inzerce

Krycí plachty jsou roztrhané, molitanové matrace visí přes půlku ven u zábradlí. Rychle je hodím do kokpitu, nechci je ztratit. Levé přední okno větrného štítu chybí, ale zjistím, že se pouze otevřelo a je celé vyklopené nahoru. Rychle ho zavřu a jsem rád, že sklo vydrželo. Na levoboku plují na hladině všechny konce lan z kokpitu, takže je rychle vylovím, aby se ještě nenamotaly na vrtuli. Nahoře se už zdá situace stabilizovaná, motor běží na svých 1 400 otáček a autopilot funguje.

Jdu se tedy věnovat podpalubí. Pod podlážkami v kuchyni je asi 10 centimetrů vody a pumpa číslo 1 nepracuje. Takže nejdříve tuto vodu ručně vyberu. Pak se snažím utřít do sucha elektrický panel. Voda totiž šla skoro přímo na něj a postříkala vše kolem. Naštěstí zatím všechny jističe fungují a hlavně běží navigace. Panel nechám otevřený a zajištěný, aby se mohl vysoušet. Ostatní přístroje otrhu do sucha a donesu do záďové kajuty sušit na postel. Bojím se, že to již nerozchodí tiskárna, monitor s DVD, SSB rádio a bohužel i Imarsat GO, který jsem dříve používal na stahování počasí a chtěl jsem jej mít jako takovou bezpečnostní zálohu na přeplavby. K ránu se vítr opravdu uklidňuje na 25 uzlů, ale celou noc si ještě pomáhám motorem. Pak již opět pouze na genu na zadní vítr a kolébání. Musím vyměnit několik jističů, které už mají špatný kontakt, protože slaná voda si žádá svoji daň. Několik jich mám náhradních, takže vyměním ty důležité na plavbu. Rovněž musím vyklidit skříňky s mnoha věcmi, jako je lodní deník, manuály, piloty, kabely, kamera, fotoaparát a další. Vše rozložím po zemi a suším. Vítr se uklidňuje

mezi patnácti a dvaceti uzly. Pořád mám ten nepříjemný zadní vítr, ale pomalu se přibližuji k cíli. Po dvou týdnech plavby se konečně vítr stočí opět na zadobok a plavba se dost stabilizuje. SNĚHURKA je lehce nakloněná a konečně se mi podaří v noci spát i více než hodinu, někdy i dvě.

Po půlnoci osmého června jsem na 24 stupních jižní šířky, což je oblast kde většinou končí jihozápadní větry a nastává bezvětrná zóna. Musím tedy začít motorovat a chybí mi 200 mil na první ostrov Francouzské Polynésie. Tím je ostrov Tubuai. Na ten doplují devátého června v šestnáct hodin. Zapluji do kryté laguny u města Mataura. Jsem opravdu rád, že to mám za sebou. Konečně se vše uklidní, mohu si v klidu uvařit a hlavně se vyspat. Ten spánkový deficit je obrovský. Odhaduji, že jsem spal v průměru hodinu a půl denně, někdy jsem plul i tři dny beze spánku. Za devatenáct dnů jsem uplul 2 100 námořních mil.

Probudím se do slunečného rána, kolem je laguna s čistou a už teplou vodou. Okamžitě si jdu zaplavat, protože to mi chybělo již půl roku. Pak se přesunu s dinghy na břeh prozkoumat vesnici. Na stanici gendarmerie slouží policistka, tak se zkusím přihlásit. Ta to zjevně ještě nikdy nedělala a pořád někam telefonuje a vyptává se. Nakonec mi po hodině čekání sdělí, že se musím nejdříve online zaregistrovat na stránkách celníků a potom mě může teprve přihlásit. Je to nějaká novinka, která při mé poslední plavbě ještě nefungovala. Takže se projdu po okolí, utrhu dva kokosy a vrátím se na loď, kde se přes Starlink při-

Pod podlahou v kuchyni se objevilo docela velké množství vody.

Kokpit bez stínících plachet, které roztrhala bouře, působil nezvykle.

hlásím na web. Další den už s touto registrací dostanu do pasu razítko a papír s přihlášením, ale s tím pak stejně ještě musím na hlavní celnici v Papeete.

Ostrov Tubuai je malinký a vyznačuje se dvěma vesnicemi, jedním malým obchodem a kostelem. Jinak zde není nic. Patří do souostroví Austral, ležícího přibližně 350 námořních

mil jižně od Papeete. Turisté ani jachtaři sem neplují, není tu nic zajímavého. Byla to však příjemná zastávka na odpočinek. Po třech dnech se tedy zase vydám na moře a kurzem čistý sever pluji na Tahiti. Vítr je tentokrát čistý pravobok 18 uzlů, takže krásná plavba. Přicházejí jen krátké dešťové přeháňky s poryvy do 30 uzlů a musím refovat. Přesně za tři dny jsem uplul dalších 360 námořních mil a po sví-

tání čtrnáctého června spustím kotvu na známém kotvišti u mariny Taina. Je zde tradičně mnoho lodí a já plánuju odpočívat, ale hlavně hodně opravovat. Posledních několik dnů začal zlobit i autopilot, naštěstí to však zvládl až sem. Tuším, že bude problém v senzoru u kormidla, kam asi také stříklo trochu mořské vody. Senzor jsem tady koupil za nekřesťanskou cenu, ale jsem rád, že bude zase všechno fungovat. Autopilot je pro mě naprosto stěžejní přístroj, bez kterého se na moře nikdy nevydám. Postupně pak dám do pořádku vše ostatní, což mě zabaví na dva týdny.

Doplul jsem tedy do nejkrásnějšího místa na zeměkouli, kterým je právě Francouzská Polynésie. Dám si ještě jedno kolečko po známých ostrovech a příští rok opět na západ. Na nepříjemnost s velkou vlnou na oceánu brzy zapomenu, bylo to poprvé za osmnáct let plavby a v podstatě se nic tragického nestalo. Několik přístrojů se opraví nebo vymění a SNĚHURKA bude v plné kondici připravena na další dobrodružství.

Bylo nutné co nejdříve vysušit především rozvody elektroinstalace.

Text a foto Miroslav Račan
www.snehurka-yacht.cz